

ALKU

Kilencszáznegyvenhét december
foltozott ege rámhajol.
Mint régen Atlantist a tenger,
multam elnyelte a pokol;
mint tengerbe, merült a vérpad,
az úcsoló kor, a pecér-had —
csodák szárnyán értél utól
harminckettedik születésnap.

Megvetném az olcsó csodákat,
de vessem-e az új csodát,
a magamét: hogy újra ágat
hajtott a lombos ifjuság?
Hogy bármily ráncos is a lélek,
lombok közé rejti az élet
s korhadt fatörzsből nő az ág?
Ki egyszer se halt meg, nem ért meg.

Egyszer halni könnyű — a lenge
tákolmány könnyen elrepít,
egy kicsorbult borotvapenge
elvágja kötelékeit.
Tán nehezebb túlélve, s bátrabb,
de így vagy úgy se lesz házárdabb ...
Mért is számlálom éveit
a lassú, gyökeres halálnak?

Mért számoljam, ha nem a testben —
a lélekben nő a csoda?
Mi őrizhet meg, ha elestem?
A termés számít, nem a fa.
Így alkuszik az ember s végül
még a halállal is kibékül,
bár tudja — hisz nem ostoba —
az alku gyengéségen épül.

S így nem csak alku, más is épül
szívósan, sor a sor után
és kerek, telt egészre szépül
azon a végső éjszakán.
Ezért és így tudom: Ha végleg —
javamra billen majd a mérleg.
S a díjért Jutkám és Katám
álmomból, nyujtózva felébred.